

imod beholdt længe Anes Haand og sagde paa sin stille, rolige Maade:

„Saa er det altsaa en Aftale, — naar du hører fra mig?“

„Men er det da virkelig dit Alvor?“ udbrød Ane baade glad og benauet. „Jeg kunde ikke rigtig tro paa det før.“

„Jo, det er min Mening — dersom du da vil have mig.“

„Om jeg vil, min Putte! Det kan du vel tænke! . . . Men hvad tror du dog, at Emanuel vil sige?“

„Det véd jeg ikke, men du skal faa Brev fra mig. Farvel saa længe.“

Emanuel var imidlertid standset et Stykke borte og havde vendt sig om for at vente paa Hansine.

Han saa' den mørke Menneskemasse paa Kæmpehøjen og Væver Hansens duvende Skikkelse tegne sig skarpt mod den lyse Horisont, og han fyldtes af en uendelig Sørgmodighed. Han mindedes, hvordan han i sin Tid var kommen herud i Troen paa her at finde Menneskehjertet bevaret i hele dets skønne Oprindelighed og ædle Enfold — og deroppe stod nu en Rænkernes og Bagtalelsernes kloge Mester og triumferede over ham! Han